

Arrest

nr. 205 357 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Hundelgemsesteenweg 275
9050 LEDEBERG

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 15 februari 2017 voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 18 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden de dossiers van verzoekers op 30 augustus 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers worden door het CGVS gehoord op 6 februari 2017 in het bijzijn van hun vader.

1.2. Op 15 februari 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent de zoon van [Y.H.M.] [...] die verklaart het Iraakse staatsburgerschap te bezitten en een Armeense christen te zijn. U bent geboren op 3 mei 2011 in Vilvoorde (België) en bent dus minderjarig. U bent de broer van [M.K.] [...]. Uw moeder, [G.K.], heeft het Oekraïense staatsburgerschap, maar uw vader is niet meer met haar samen.

U verklaart (bij monde van uw vader) dat u niet naar (Noord-)Irak kan omdat uw vader daar problemen had (zo zou hij daar zijn broer verloren zijn) – bijgevolg is het daar voor u als niet-moslim niet veilig. Uw vader wil dat u hier in België blijft zodat u hier een toekomst heeft en naar school kan gaan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een origineel uittreksel uit het register van de burgerlijke stand van Vilvoorde, een origineel uittreksel uit het register van de akten van geboorte van Vilvoorde en een origineel erkenningsattest dat [Y.H.M.] uw vader is.

B. Motivering

Uit de verklaringen van uw voogd/vader blijkt dat de reden voor uw asielaanvraag meerledig is. Zo zou u niet naar Irak terug kunnen, van waar uw vader verklaart afkomstig te zijn, wegens de problemen die hij daar zelf zou gekend hebben. Daarnaast zou u in België willen blijven omdat u hier wel een toekomst heeft en naar school kan gaan. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Voorafgaand dient evenwel de volgende opmerking gemaakt te worden. U bent in België geboren, met een vader ([Y.H.M.] [...]) die verklaart altijd in Irak gewoond te hebben en een moeder die het Oekraïense staatsburgerschap heeft. Uw ouders zijn evenwel uit elkaar. U woont en verblijft bij uw vader in België. Gevraagd naar uw eigen staatsburgerschap, verklaart uw vader dat er wel 'Oekraïne' in uw dossier vermeld staat maar dat u daar niet geboren bent (wel in België) en dat u eigenlijk geen staatsburgerschap heeft. In ieder geval is nooit bepaald of officieel vastgelegd dat u het Oekraïense staatsburgerschap zou hebben. Hij verklaart ook dat u zelf het Iraakse staatsburgerschap niet heeft en dat hij geen poging ondernomen heeft om dat voor u te verkrijgen (CGVS p. 3-4). Welnu, er dient te worden vastgesteld dat een asielaanvraag moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, of, indien hij staatloos is, het land waar hij gewoonlijk verbleef – of in uw geval: het land waar uw vader, bij wie u als minderjarige woont en die uw voogd is, verklaart altijd gewoond te hebben (i.c. Irak).

Wat betreft de verklaringen van uw vader dat u niet naar Irak zou kunnen omdat hij daar zelf problemen kende en het daar voor u als niet-moslim dus ook niet veilig is (CGVS p. 4-5), dient erop gewezen te worden dat uw vader er door middel van zijn eigen (ondertussen drie) asielaanvragen niet in geslaagd is aan te tonen dat hij ook effectief van deze regio afkomstig is, en daaruit volgend, dat hij daar problemen zou gekend hebben. Bijgevolg kunnen zijn verklaringen dat u niet naar Irak zou kunnen, niet weerhouden worden en kan louter op basis van de vermeende afkomst van uw vader uit (Noord-)Irak en zijn door hem aangehaalde problemen aldaar, niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade in uw hoofde.

Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in het kader van de drie asielaanvragen van uw vader uitdrukkelijk heeft geoordeeld en afdoende heeft gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente herkomst uit Avzeruk (Noord-Irak), en bijgevolg ook niet aan de problemen die hij en zijn familie er zouden hebben gekend en omwille waarvan ze de regio zouden hebben verlaten. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal in het kader van de asielaanvragen van uw vader telkens tot deze conclusie kon komen, werden op omstandige wijze uiteengezet in de verschillende weigeringsbeslissingen die doorheen zijn opeenvolgende asielprocedures werden genomen. In het kader van uw eigen asielaanvraag bracht u noch uw vader enig element aan dat een ander licht zou werpen op de eerdere beoordeling van dit asielmotief.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van uw vader werden genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissingen, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Uw vader verklaart ook dat u hier (in België) een toekomst heeft en naar school kan gaan (CGVS p. 4-5). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de niet-alledaagse situatie waarin u opgroeit en voor de begrijpelijke wens van uw vader dat u naar school gaat, is hiermee niet aangetoond dat uw vader wel (recent) van Irak afkomstig zou zijn en daar problemen zou gekend hebben, waardoor u volgens uw vader zelf ook niet naar Irak zou kunnen. De loutere verklaring van uw vader dat hij wil dat u in België onderwijs krijgt, toont op zich niet aan dat er in uw hoofde een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou dreigen in regio waar hij verklaart vandaan te komen (i.c. regio Avzeruk, Noord-Irak). Overigens, uw vader is er niet in geslaagd überhaupt aan te tonen dat hij altijd in deze regio heeft gewoond voor hij naar België kwam (zie boven).

Op basis van bovenstaande elementen blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. De uittreksels uit het Belgische bevolkings- en geboorteregister en het attest van de vaderschapserkenning van uw vader, bevatten immers louter informatie over uw identiteit en uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent de zoon van [Y.H.M.] [...] die verklaart het Iraakse staatsburgerschap te bezitten en een Armeense christen te zijn. U bent geboren op 3 mei 2011 in Vilvoorde (België) en bent dus minderjarig. U bent de broer van [E.K.] [...]. Uw moeder, [G.K.], heeft het Oekraïense staatsburgerschap, maar uw vader is niet meer met haar samen.

U verklaart (bij monde van uw vader) dat u niet naar (Noord-)Irak kan omdat uw vader daar problemen had (zo zou hij daar zijn broer verloren zijn) – bijgevolg is het daar voor u als niet-moslim niet veilig. Uw vader wil dat u hier in België blijft zodat u hier een toekomst heeft en naar school kan gaan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een origineel uittreksel uit het register van de burgerlijke stand van Vilvoorde en een origineel uittreksel uit het register van de akten van geboorte van Vilvoorde.

B. Motivering

Uit de verklaringen van uw voogd/vader blijkt dat de reden voor uw asielaanvraag meerledig is. Zo zou u niet naar Irak terug kunnen, van waar uw vader verklaart afkomstig te zijn, wegens de problemen die hij daar zelf zou gekend hebben. Daarnaast zou u in België willen blijven omdat u hier wel een toekomst heeft en naar school kan gaan. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Voorafgaand dient evenwel de volgende opmerking gemaakt te worden. U bent in België geboren, met een vader ([Y.H.M.] [...]) die verklaart altijd in Irak gewoond te hebben en een moeder die het Oekraïense staatsburgerschap heeft. Uw ouders zijn evenwel uit elkaar. U woont en verblijft bij uw

vader in België. Gevraagd naar uw eigen staatsburgerschap, verklaart uw vader dat er wel 'Oekraïne' in uw dossier vermeld staat maar dat u daar niet geboren bent (wel in België) en dat u eigenlijk geen staatsburgerschap heeft. In ieder geval is nooit bepaald of officieel vastgelegd dat u het Oekraïense staatsburgerschap zou hebben. Hij verklaart ook dat u zelf het Iraakse staatsburgerschap niet heeft en dat hij geen poging ondernomen heeft om dat voor u te verkrijgen (CGVS p. 3-4). Welnu, er dient te worden vastgesteld dat een asielaanvraag moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, of, indien hij staatloos is, het land waar hij gewoonlijk verbleef – of in uw geval: het land waar uw vader, bij wie u als minderjarige woont en die uw voogd is, verklaart altijd gewoond te hebben (i.c. Irak).

Wat betreft de verklaringen van uw vader dat u niet naar Irak zou kunnen omdat hij daar zelf problemen kende en het daar voor u als niet-moslim dus ook niet veilig is (CGVS p. 3-4), dient erop gewezen te worden dat uw vader er door middel van zijn eigen (ondertussen drie) asielaanvragen niet in geslaagd is aan te tonen dat hij ook effectief van deze regio afkomstig is, en daaruit volgend, dat hij daar problemen zou gekend hebben. Bijgevolg kunnen zijn verklaringen dat u niet naar Irak zou kunnen, niet weerhouden worden en kan louter op basis van de vermeende afkomst van uw vader uit (Noord-)Irak en zijn door hem aangehaalde problemen aldaar, niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade in uw hoofde.

Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in het kader van de drie asielaanvragen van uw vader uitdrukkelijk heeft geoordeeld en afdoende heeft gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente herkomst uit Avzeruk (Noord-Irak), en bijgevolg ook niet aan de problemen die hij en zijn familie er zouden hebben gekend en omwille waarvan ze de regio zouden hebben verlaten. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal in het kader van de asielaanvragen van uw vader telkens tot deze conclusie kon komen, werden op omstandige wijze uiteengezet in de verschillende weigeringsbeslissingen die doorheen zijn opeenvolgende asielprocedures werden genomen. In het kader van uw eigen asielaanvraag bracht u noch uw vader enig element aan dat een ander licht zou werpen op de eerdere beoordeling van dit asielmotief.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van uw vader werden genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissingen, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Uw vader verklaart ook dat u hier (in België) een toekomst heeft en naar school kan gaan (CGVS p. 3-4). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de niet-alledaagse situatie waarin u opgroeit en voor de begrijpelijke wens van uw vader dat u naar school gaat, is hiermee niet aangetoond dat uw vader wel (recent) van Irak afkomstig zou zijn en daar problemen zou gekend hebben, waardoor u volgens uw vader zelf ook niet naar Irak zou kunnen. De loutere verklaring van uw vader dat hij wil dat u in België onderwijs krijgt, toont op zich niet aan dat er in uw hoofde een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou dreigen in regio waar hij verklaart vandaan te komen (i.c. regio Avzeruk, Noord-Irak). Overigens, uw vader is er niet in geslaagd überhaupt aan te tonen dat hij altijd in deze regio heeft gewoond voor hij naar België kwam (zie boven).

Op basis van bovenstaande elementen blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. De uittreksels uit het Belgische bevolkings- en geboorteregister bevatten immers louter informatie over uw identiteit en uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, stukken en aanvullende nota's

2.1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift in een eerste en enig middel een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"1

Dat het redelijkheidsbeginsel, alsook de materiële motiveringsplicht evenwel is geschonden, nu verwerende partij zich enkel fixeerde op enkele kleine vergissingen van verzoekers en geen (minstens onvoldoende) rekening houdt met de overige elementen tijdens hun interview.

Verzoekers verwijzen dan ook naar de rechtsleer die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)."

Verzoekers hebben zonder twijfel een helder asielrelaas verteld, waar geen echte hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De vermeende merkwaardigheden en inconsistenties raken niet de kern van het asielrelaas, zijn weinigbetekenend, en vermogen niet de algehele geloofwaardigheid van het asielrelaas aan te tasten.

2.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de eerdere asielaanvragen ingediend door de vader en grootouders van verzoekers in 2007.

Tijdens deze eerste asielaanvraag werd de Irakese nationaliteit van de vader en grootouders van verzoekers door het Commissariaat-Generaal klaarblijkelijk in twijfel getrokken.

Deze zouden er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat zij de Irakese nationaliteit zouden hebben.

De Commissaris-Generaal herhaalt in de bestreden beslissing in essentie de motivatie waarmee hij de eerste asielaanvraag van de vader en grootouders heeft afgewezen: verzoekers halen geen enkel element aan dat de ongeloofwaardigheid van hun Irakese nationaliteit zou kunnen ombuigen.

Bijgevolg lijkt verwerende partij er aldus van uit te gaan dat verzoekers helemaal niet over de Irakese nationaliteit beschikken.

De vraag stelt zich bijgevolg in functie van welke afkomst van verzoekers de asielaanvraag in overweging dient te worden genomen.

Verzoekers wijzen hieromtrent naar de attesten afkomstig van de Armeense ambassade, waaruit duidelijk blijkt dat zij niet beschikken over het Armeense staatsburgerschap.

De Commissaris-Generaal neemt hierover een bijzonder dubbel standpunt in: enerzijds wordt erkend dat verzoekers niet de Armeense nationaliteit hebben, anderzijds wordt geen enkele poging ondernomen om te achterhalen welke nationaliteit verzoekers dan wél zouden hebben.

Dit wordt overigens bijzonder problematisch wanneer wordt opgemerkt dat hun vader van de Dienst Vreemdelingenzaken reeds een bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) hebben ontvangen. Met dit bevel wordt de facto aan verzoekers gezegd dat zij dienen "op te krassen", zonder enige duidelijkheid naar waar zij zouden moeten vertrekken.

3.

Bovendien hebben de grootouders van verzoekers verschillende documenten neergelegd waaruit wel degelijk zou blijken dat zij de Irakese nationaliteit bezitten.

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens niet waarom met deze documenten geen rekening wordt gehouden; er wordt enkel verwezen naar verklaringen afgelegd tijdens de eerste asielaanvraag van de grootouders van verzoekers, ondertussen bijna 10 jaar geleden, waarin zij niet voldoende kennis over hun thuisland tentoon zouden hebben gespreid.

De reële, tastbare band van de grootouders van verzoekers met Irak blijkt nochtans wel degelijk uit de door hen overhandigde documenten.

In de bestreden beslissing wordt trouwens niet (voldoende) geargumenteed waarom met deze documenten geen rekening dient te worden gehouden.

4.

Deze situatie wordt des te problematischer wanneer blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak aanzienlijk is verslechterd.

Hieromtrent verwijst verzoeker naar het UNHCR Rapport "UNHCR position on returns to Iraq 14 november 2016, integraal te raadplegen op <http://www.refworld.org/docid/58299e694.html>.

Dit rapport stelt expliciet:

"By all accounts civilian casualty figures have risen again since mid-2013 compared to previous years, and civilian casualties in 2014 and 2015 represent the highest totals since the height of sectarian conflict in ZOOS- ZOO?. In 2016, casualty figures have remained at a high level. Based on statistics provided by the UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), Baghdad Governorate was consistently the worst affected governorate in terms of casualty figures every month in 2014, 2015 and 2016. Baghdad is followed, although not always in the same order, by Al-Anbar, Diyala, Ninewa, Kirkuk, Salah Al-Din and Babel Governorates. Prior to the start of the military offensive to retake Mosul, the UN Humanitarian Coordinator for Iraq warned that the humanitarian consequences of the military campaign against ISIS in Mosul would be "devastating" and that "mass casualties among civilians are likely."

The escalation in violence since 2014, and the attendant humanitarian crisis have also reportedly generated additional deaths as a result of a lack of access to food, water and medical care." (blz. 17, eigen onderlijning)

Samenvattend kan dus worden gesteld dat de veiligheidssituatie bijzonder is verslechterd gedurende de laatste paar jaren, en het aantal burgerdoden in 2016 op een bijzonder hoog niveau is gestabiliseerd. Waar de veiligheidssituatie op het ogenblik van de eerdere asielaanvragen misschien een eventuele terugwijzing aanvaardbaar maakte kan hetzelfde op het ogenblik van de huidige asielaanvraag niet worden gesteld.

Verwerende partij neemt hieromtrent geen enkel standpunt in, voert amper een onderzoek ten gronde, maar stelt in essentie dat verzoekers, nochtans hier geboren, maar moeten terugkeren naar Irak.

De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet draagkrachtig."

Verzoekers voegen een attest van gezinssamenstelling van de gemeente Machelen toe.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo

spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (BS 4 oktober 1953). Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."* (eigen onderlijning)

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 2, e) van de richtlijn 2011/95/EU waarbij de vluchtelingenstatus wordt omschreven als de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling. In artikel 2, (d) van deze richtlijn wordt een vluchteling gedefinieerd als een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren. (eigen onderlijning)

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 2, f) van de richtlijn 2011/95/EU, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “*het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats*” (artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat wordt geacht bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont.

Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Indien commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Ten slotte merkt de Raad op dat een staatloze in artikel 1 van het VN-Verdrag betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954, door België goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (BS 10 augustus 1960) wordt gedefinieerd als een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd. In België kunnen vreemdelingen bij verzoek hun staatloosheid laten erkennen door de familierechtbanken. Enkel deze rechtbanken zijn bevoegd voor geschillen over de

staat van een persoon, waar het al dan niet bezitten van een nationaliteit toe behoort. Kandidaat-staatlozen hebben toegang tot deze procedure ongeacht hun migratiestatus in het land. Concreet houdt dit in dat een kandidaat-staatloze bij verzoekschrift een procedure tot erkenning van staatloosheid moet opstarten bij de bevoegde familierechtbank. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-staatloze.

2.3.2. In casu zijn verzoekers de minderjarige kinderen van de heer Y.H.M. (hierna: de vader) die verklaart een Armeense christen van Iraakse nationaliteit te zijn. Hun moeder heeft de Oekraïense nationaliteit en verblijft nog in België maar woont niet meer met hun vader samen.

Tijdens het gehoor van verzoekers, waarbij hun vader aanwezig was, werd gevraagd naar de nationaliteit van verzoekers. De vader van verzoekers verklaarde toen dat ze geen nationaliteit hebben. Hij verduidelijkte dat hoewel "Oekraïne" in hun dossier staat vermeld, zij daar niet zijn geboren maar wel in België. Verzoekers vader lichtte toe dat nooit is bepaald of officieel is vastgesteld dat zij de Oekraïense nationaliteit hebben. Ook meldde de vader nooit enige poging te hebben ondernomen om voor verzoekers de Iraakse nationaliteit te verkrijgen (CGVS, gehoorverslag 6 februari 2017, stuk 4)

2.3.3. Uit deze verklaringen volgt dat de ouders van verzoekers, en met name de vader bij wie verzoekers inwonen, geen enkele poging hebben ondernomen om voor verzoekers een nationaliteit te verkrijgen. Daar verzoekers noch hun vader tijdens de terechtzitting aanwezig zijn en de raadsman geen verdere informatie heeft, kan de Raad niet navragen waarom voor verzoekers nog geen nationaliteit werd verkregen.

Nazicht van het administratief dossier leert alvast dat verzoekers geen officiële nationaliteitsdocumenten hebben aangebracht. In de bestreden beslissingen wordt terecht vastgesteld dat de voorgelegde documenten, met name de uittreksels uit het Belgische bevolkings- en geboorteregister en het attest van vaderschapserkenning van hun vader, louter informatie over hun identiteit en gezinssituatie bevatten. Hetzelfde standpunt hanteert de Raad ten aanzien van het attest van gezinssamenstelling dat verzoekers bij hun verzoekschrift voegen.

Er ligt dus heden geen enkel sluitend bewijs over verzoekers' nationaliteit voor. Verder worden er geen ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden aangetoond. In elk geval hebben verzoekers noch hun vader op basis van de verklaringen tijdens het gehoor, al dan niet in samenhang met andere stukken, een land van nationaliteit aangetoond.

2.3.4. In het verzoekschrift wordt betoogd dat hun grootouders verschillende documenten hebben neergelegd waaruit wel degelijk de Iraakse nationaliteit zou blijken. Er wordt kritiek geuit op het feit dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt waarom met deze documenten geen rekening wordt gehouden.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen enkel document aangaande de nationaliteit van hun grootouders hebben voorgelegd.

Verder blijkt uit het administratief dossier en de eigen gegevens van de Raad dat verzoekers' vader in april 2007 als minderjarige in België aankwam samen met zijn moeder (hierna: de grootmoeder). Verzoeker werd later vervoegd door zijn vader (hierna: de grootvader) en zijn zus.

De grootmoeder diende een eerste asielaanvraag in op 2 april 2007, die door het CGVS werd geweigerd op 7 augustus 2007, hetgeen door de Raad werd bevestigd bij arrest nr. 3 669 van 14 november 2007. Het cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen. De grootvader diende op 20 augustus 2007 een eerste asielaanvraag in die op 19 november 2007 door het CGVS werd geweigerd, hetgeen door de Raad werd bevestigd bij arrest nr. 8 949 van 19 maart 2008. Het cassatieberoep werd eveneens door de Raad van State verworpen.

De grootouders dienden op 28 mei 2008 een tweede asielaanvraag in en de vader, ondertussen meerderjarig, diende op dezelfde een eerste eigen asielaanvraag in. Deze asielaanvragen werden door het CGVS op 18 augustus 2008 geweigerd, hetgeen werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 21 701 van 21 januari 2009. Het daaropvolgende cassatieberoep werd door de Raad van State verworpen.

De grootouders dienden op 10 september 2014 een derde asielaanvraag in en de vader diende op dezelfde dag een tweede aanvraag in. Deze asielaanvragen werden door het CGVS op 15 oktober 2014 niet in overweging genomen. Bij arrest nr. 137 366 van 27 januari 2015 werden deze beslissingen door de Raad vernietigd en de zaken werden teruggezonden naar het CGVS. Op 24 juli 2015 werden voormelde asielaanvragen ten gronde geweigerd door de commissaris-generaal. Deze weigeringsbeslissingen werden door de Raad bevestigd in het arrest nr. 160 347 van 19 januari 2016. Wat betreft de grootvader werd vastgesteld dat zijn Iraakse nationaliteit niet wordt betwist noch het feit dat hij

oorspronkelijk afkomstig is uit Noord-Irak. Wat betreft de grootmoeder werd vastgesteld dat zij manifest kennis ontbeerde over Noord-Irak zodat geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde Iraakse nationaliteit en afkomst. Wat betreft de vader oordeelde de commissaris-generaal dat ten eerste kon worden getwijfeld aan de beweerde Iraakse nationaliteit gezien zijn onvermogen om enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande zijn identiteit en nationaliteit. De voorgelegde Iraakse identiteitskaart betrof immers een vervalsing. De Raad oordeelde verder dat, zelfs als kan worden aangenomen dat de vader over de Iraakse nationaliteit beschikt nu de Iraakse nationaliteit van de grootvader niet in vraag wordt gesteld, de vader op generlei wijze aantoonbaar ooit in het dorp Averzuk, Noord-Irak te hebben gewoond, laat staan dat hij recentelijk uit dit dorp afkomstig is. Immers bevestigde de Raad dat aan de recente herkomst uit Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak) van de grootouders en de vader, dit is tot maart 2007, geen geloof kon worden gehecht. Hoewel er een vermoeden is dat de grootvader tot aan zijn huwelijk in 1980 in Noord-Irak heeft gewoond, hecht de Raad geen geloof aan de verklaringen dat de grootouders in Noord-Irak zijn gehuwd, dat zij na hun huwelijk tot het beweerde moment van vertrek in 2007 in Noord-Irak hebben gewoond en dat hun kinderen, onder wie de vader, er zouden zijn geboren en opgegroeid. Bijgevolg kon evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen die deze familie aldaar zou hebben gekend en die aan de basis zouden hebben gelegen van hun vlucht.

Met het loutere gegeven dat de Iraakse nationaliteit van hun grootvader niet wordt betwist, wordt niet aangetoond dat verzoekers eveneens over de Iraakse nationaliteit beschikken. Daargelaten de vraag of gezien de eerdere beoordelingen van de asielaanvragen van de grootouders er heden nog wel sprake is van een reële tastbare band met Irak, wordt ook met dit betoog niet aangetoond dat verzoekers als Iraakse onderdanen moeten worden beschouwd.

2.3.5. Verder wordt niet aangetoond dat verzoekers staatlozen zijn. In het verzoekschrift wordt verwezen naar attesten van de Armeense ambassade waaruit duidelijk zou blijken dat verzoekers niet beschikken over de Armeense nationaliteit. De Raad stelt vast dat zulke attesten niet zijn terug te vinden in het administratief dossier noch werden gevoegd bij het verzoekschrift. Uit de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 15 februari 2017, die zich in het administratief dossier bevindt (CGVS stuk 4, map met 'landeninformatie'), blijkt dat de vader van verzoekers zulk attest van de Armeense ambassade enkel heeft voorgelegd in het kader van zijn derde en eigen asielaanvraag ingediend op 18 augustus 2016. Wat er ook van zij, de Raad benadrukt dat zulk attest nog niet aantoonbaar dat verzoekers staatloos te zijn, met name dat zij door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan worden beschouwd. Er zijn in het administratief dossier ook geen andere aanwijzingen te bespeuren die aantonen dat verzoekers staatloos zijn of dat een procedure tot erkenning van staatloosheid werd opgestart.

2.3.6. De medewerkingsplicht, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU "*verplichtingen van verzoeker*", houdt in dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de relevante elementen van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en) en land(en) en plaats(en) van eerder verblijf.

In het kader van deze medewerkingsplicht is het dus de verantwoordelijkheid van verzoekers en met name van hun vader, om hun beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen, desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

Het betoog in het verzoekschrift en ter terechtzitting dat de commissaris-generaal geen aanvullend onderzoek heeft gedaan naar de nationaliteit van verzoekers en geen enkele poging heeft ondernomen om te achterhalen welke nationaliteit verzoekers dan wél hebben, kan niet worden gevolgd. Zoals tijdens de terechtzitting reeds gesteld, komt het de commissaris-generaal niet toe te bepalen welke nationaliteit verzoekers hebben of hen een nationaliteit toe te schrijven die zij zelf niet beweren te bezitten. De commissaris-generaal kan enkel, in het kader van de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, nagaan of verzoekers hun nationaliteit op afdoende wijze hebben aangetoond.

Voorts benadrukt de Raad dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van verzoekers te bepalen, noch om te beslissen of zij staatloos zijn. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de verzoekers verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit/herkomst al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is en dus aangetoond is. Immers, het verzoek om internationale bescherming van verzoekers dient te worden beoordeeld tegen het land van nationaliteit of, indien staatloos, van herkomst.

2.3.7. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad hierbij volstaan met de vaststelling dat verzoekers hun nationaliteit op geen enkele wijze aantonen. Doordat geen poging wordt gedaan om een nationaliteit te verkrijgen en geen klaarheid wordt geschapen over verzoekers' nationaliteit, wordt door toedoen van de ouders elk onderzoek en correcte beoordeling van verzoekers' eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk gemaakt. Bijgevolg kan in deze huidige stand van zaken niet worden nagegaan of verzoekers als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch of zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift wordt nog kritiek wordt geuit op het gegeven dat aan de vader van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) heeft ontvangen terwijl er geen duidelijkheid is naar waar zij zouden moeten vertrekken. Naast de vaststelling dat deze bijlage 13quinquies niet het voorwerp maakt van dit beroep, benadrukt de Raad, zoals tijdens de terechtzitting, dat het in het belang van de minderjarige verzoekers zou zijn indien de ouders zelf een ernstige poging zouden doen om hun werkelijke nationaliteit aan te tonen. Voorts stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal de aandacht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie vestigt op het feit dat verzoekers minderjarig zijn en dat bijgevolg het VN Kinderrechtenverdrag, geratificeerd door België, op hen moeten worden toegepast.

2.3.8. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES